

Justitsminister i det andet Thing velvillig gif ind paa et Forslag, der tilsigtede at beskjerme Byernes Selvstændighed, men naar man siger, at han gjorde det for at kunne hævde Kommunalbestyrelsens Mindighed ligeoverfor Amtmanden, saa vil jeg sige, at jeg vilde være tilgielig til den Dag, da jeg ser Ministeriet gaa imod Amtmanden, at sætte en saadan Skrivelse i Glas og Ramme, thi det er et af de meget sjeldne Tilfælde. Jeg for mit Vedkommende har i det Mindste siddet i et Byraad langt over en halv Menneftaalder uden at se det, men den første Gang jeg ser det, skal jeg besøfte Glas og Ramme og hænge den paagældende Skrivelse op paa min Væg. Som sagt, jeg lægger ikke saa forkræffelig megen Vægt paa, at Amtmanden er kommen ind her, men jeg tror, at man i mange Tilfælde ligesaa godt kunde ubelade ham, og jeg tror derhos, at man derved vilde undgaa en forskjellig Behandling i de forskjellige Amter. For endnu et Øieblik at dvæle ved Amtmandens Stilling skal jeg sige, at, naar man til daglig Brug veed, at man har saa temmelig Ret ligeoverfor sin Amtmand, saa er det et uhyre stort Resultat at opnaa, at Ministeriet til Syvende og Sidst erklærer, at det ikke finder „tilstrækkelig Anledning“ til at gjøre det om, hvilket jeg omsætter saaledes: Vi finde, at der vel er Grund til at gjøre det om, men da det nu en Gang er gjort fra den Side, finde vi ikke Anledning til at gjøre det om. Jeg tør nok sige, at jeg har praktisk Erfaring i den Retning, og det er denne, jeg henholder mig til. Jeg har saaledes egentlig ikke nogen Hovedindvending at gjøre mod Loven; de Indvendinger, jeg har imod den, ere hovedsagelig Indvendinger imod den Aand, som gaar igjennem Lovforslaget; thi det er ikke den samme Aand, som gaar igjennem Kommunalloven af 1868. — Jeg skal endnu kun gjøre et Par Bemærkninger. For det Første skal jeg tillade mig at støtte, hvad det ærede Medlem for Weile (Th. Nielsen) før bemærkede: Enten maa de, der skulle paatage sig Brandtjenesten, have Betaling for hver Dag, de gjøre Tjeneste, eller ogsaa maa man tage fastlønede Folk. I smaa Kommuner, navnlig hvor der er megen Søfart, kan man i den gode Tid af Aaret gaa Bader igjennem uden at møde en eneste Mandsperson imellem 20 og 50 Aar, og naar man der indfører Lovens almindelige Regel, vil Byden falde paa ganske enkelte Maaned, hjem det ikke er muligt at være borte fra deres Bedrift, uden at de faae Betaling derfor. Dernæst skal jeg endnu kun fremhæve en Enkelt- heds. Efter § 27 er det ubetinget Nødt, at den, der vil have Erstatning for den Molest, som er flet ved Udebranden, skal uophødelig og senest 2 Gange 24 Timer efter Branden fremsætte sin Paastand for vedkommende Borgmester, da han ellers taber sin Ret, men dette er at gaa for vidt, og navnlig er det for strengt lige overfor Folk, der ere fraværende og ingen Fuldmægtig have paa Stedet. Det har vel heller ikke været Meningen

at være saa streng, som jeg har antydet, men det bliver da vistnok ogsaa nødvendigt at foretage en lille Ændring i dette Punkt.

Justitsministeren: Det er ikke mange Bemærkninger, jeg har at fremsætte med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. De fleste af de ærede Talere have jo udtrykt sig med megen Velvillie om Lovforslaget, og det er egentlig kun meget faa Ændringer, de have havt at gjøre ved det, som det foreligger. Den sidste ærede Taler gjorde sig, — jeg fristes til at sige — Umage for at udtale sig noget mere mod Lovforslaget end de foregaaende Talere; men det er mig en Tilfredsstillelse, at hans Bestræbelser i den Retning, efter hvad der forekommer mig, ikke just lykkedes. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at den Aand, der gif gjennem Lovforslaget, var en ganske anden end den, der fandtes i Kjøbstadkommunalloven af 1868, og det ærede Medlem er, efter hvad han selv anførte, kommen til dette Resultat ved det Studium, som han havde gjort Loven af 1868 til Gjenstand for i de sidste Dieblitte, før han tog Ordet. Jeg er nu i den heldige Stilling ikke at have nødig saaledes at gjøre Loven af 1868 til Gjenstand for et Studium i de sidste Dieblitte, før jeg tager Ordet; jeg er saa heldig at være ret godt inde i Loven af 26de Mai 1868, i hvis Tilblivelse jeg smigrer mig med at have en maaske ikke ganske uvæsentlig Andel, og jeg tror derfor at turde sige, at jeg er ligesaa godt hjemme i Aanden af denne Lov, som det ærede Medlem er det. I lige Maade turde jeg maaske uden Ubeskedenhed tilføje, at jeg tror at være ligesaa godt inde i Aanden af det foreliggende Lovforslag, som det ærede Medlem er det, og jeg nærer virkelig den Overbevisning, at det er en fuldstændig falsk Sætning, at der skulde være Uoverensstemmelse, eller at endogfaa Aanden i den ene Lov skulde være i fuldstændig Strid med Aanden i den anden Lov. Denne almindelige Udtalelse, som jeg ikke kan Andet end anse for krankeude for Lovforslaget og for den Minister, der har forelagt det, tillader jeg mig derfor at afvise, og jeg forlanger, at den, som fremsfører saadanne Sætninger, skal ledsage dem med bedre Beviser end dem, hvormed det ærede Medlem ledsagede sin Paastand. Det er let nok for dem, som unde slige Udtalelser, at ledsage dem med forskjellige „Ør“, men disse „Ør“ tillægger jeg heller ikke videre Vægt, naar der ikke til Støtte for Udtalelserne foreligger andre Grunde end dem, som det ærede Medlem anførte. Det være mig saaledes tilladt som et Exempel paa den noget lette Maade, hvorpaa det ærede Medlem fremsatte sin Sætning, blot at gjøre opmærksom paa dette Æne, at det ærede Medlem har ment at finde Amtmanden i alle Paragrafer af det foreliggende Lovforslag, medens han ikke fandtes i en eneste Paragraf i Kjøbstadkommunalloven af 1868. Jeg vil da bede de Herrer læse Lovforslagets 40